

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

ספר הזהר

שיתבר התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א

ובו: "ספר הזהר", "זהר חדש", "תקוני הזהר"

מגיד

❧ זהר חדש רות ❧

מבאר בלשון הקדש עם פרוש קל ונחמד למען ירוץ הלומד בו

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ל"א - חלק ב'

קונטרס 902

מופץ ללא מטרות רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בספרא דא יפקון ביה מן גלותא ברחמי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אדר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

הַשְּׁמִיעֵנִי. והא אוקמוה היושבת בגנים דא כנסת ישראל, דאיהי משבחת ליה לקודשא בריך הוא בשבחא דאורייתא בליליא, זכאה חולקיה מאן דאשתתף בהדה, לשבחא ליה לקודשא בריך הוא בשבחא דאורייתא.

ובכתבי האר"י מובא (שער הפסוקים - ספר שיר השירים): "הַיּוֹשֶׁבֶת בְּגַנִּים חֲבֵרִים מְקַשְׁבִּים לְקוֹלְךָ הַשְּׁמִיעֵנִי": ר"ת ח'בירים מ'קשבים ל'קולך ה'שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות, על פסוק והנה נער בוכה ותחמול עליו וגו', והבן זה.

מורי ורבותי קהל קדוש!

עד מתי תהא שכונתא בגלותא? היאך לא נחוס על אבינו שבשמים?

מלך המשיח מתגולל ביסורים ומתחנן אלינו, הוא רוצה לבוא, השם יתברך רוצה לגאלנו, וכל זה תלוי רק בנו!!!

ומה העצה? משה רבינו אליהו הנביא והרשב"י זיע"א נתנו לנו עצה טובה קלה ומועילה מה לעשות לקירוב הגאולה, וכיצד נזכה שיבוא תיכף ומיד.

אחים יקרים! כולנו ביחד יכולים להביא אותנו, תיכף ומיד בעזרת השם. באחדות ואהבת ישראל.

עלינו להרבות מיליוני שעות תורה.

ולזכות לכל זה, יכולים רק בלימוד זוהר הקדוש.

בחמש מאות ש' נביא את המשיח!!!

רבותי יש לנו כאן ב"ה קידוש השם גדול ונורא! כן ירבו כולנו מתאספים כאן למען הרבות כבוד שמים!!! כאשר כל אחד יקנה 100 ספרי תיקוני זוהר בפחות ממחיר הקרן בחמש ש' לספר, סך הכל 500 ש', ויחלק את זה למשפחה ולחברים, ולכל העיר, וכך נגיע לשני מיליון יהודים, וביחד עם בני משפחותיהם, [מינימום כל משפחה יש 6 נפשות - כפול שני

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, כדכתב רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובוזה יתבטלו כל הגזרות - ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף כלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. - שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הפעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעמר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיה" ופירושו: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובוזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישפן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה - כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלה" שאפילו בדורנו הנמוך - יוכל להחשב לשר האלה, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית בדרבים, הנה כי כן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח ס"י ג'). וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסינים למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבודת לחרות כגזבר בזוהר הקדוש, ועוד שזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב פי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והפן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלומד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זיע"א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, פל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתעטר" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ'קשיבים ל'קולך ה'שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והפן זה, ע"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משה עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה הוא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכת"ד האור החיים הקדוש זיע"א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדורנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחיו פל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד הזהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לכבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לכבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך בריח ניהוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשותם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו כמה שאנו לומדים. כמאמר נעים ומירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (קבלה מהאר"ל)

לשם יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד ק" בוא"ו ק"י ביהודא שלים, על ידי שהוא טמיר ועולם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עווגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים מזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה התקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזכה שבלמודינו זה יהיו שפלותיהם דובבות בקרב, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר הזהר, יקונו ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על פניהם. והי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו פוננה עלינו ומעשה ידינו פוננה, והי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו פוננה עלינו ומעשה ידינו פוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה כמוך, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמון את פי ללמד בספר הזהר הקדוש לזכות ... פב"פ (כאן פרט בקשות) [לרפואות...] [ישועות...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויאריר ימיו ושנותיו בנעימים] [ויושיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

מליון שווה שנים עשר מיליון יהודים -], וכך נגיע לכל עם ישראל לומדי זוהר הקדוש, עתה מובן איך בזיכוי הרבים לא יבואו לידי חיסרון כי מכפיל את זכויותינו למיליארדי שעות תורה עד אין קץ, וכמו שכתוב בזוהר הקדוש שהגאולה אחרונה תבוא רק בזכות ובכוח התורה הקדושה, וכתבו המקובלים שהעצה היחידה להינצל ממלחמת גוג ומגוג¹ היא, ללמוד תורת הסוד ולימוד הזוהר הקדוש בראשונה, ותיכף ומיד מגיע המשיח.

מורי ורבותי כולנו רוצים לקרב את הגאולה ברחמים ומתארגנים לקיים תקנת הרמח"ל לכנס את כל היהודים בתיבת נח של הרשב"י זי"ע. על כן מתארגן קו טלפון עולמי 0722-99-00-44 וכל אחד יקח על על עצמו שעה או חצי שעה ביום להשתתף באלף סיומי זוהר הקדוש ביום אחד (לכל הפחות), שְׂיִתְחַבְּרוּ כל היהודים באהבה ואחדות למען שמו באהבה.

פרטים אפשר לקבל אצל חברי הוועד העולמי להצלת עם ישראל, שעל ידי הארגון הקדוש "מפעל הזוהר העולמי" יצו

ב"ה שזכינו שהגאון הצדיק המקובל הרב בניהו שמואלי שליט"א ראש ישיבת המקובלים "נהר שלום" ירושלים, והרב מזכה הרבים העולמי רבי פינחס ראובן שליט"א, הוציאו כעת סטים של זוהר הקדוש במהדורה מיוחדת עם תרגום ללשון הקודש, במחיר מסובסד, וכך כל אחד יכול תיכף להתחיל ללמוד ולהבין זוהר הקדוש, שעל זה אמר בעל הכסא מלך: אם יבין

1 [הו' ישראל מתאחרים בזוהר הקדוש < בגימטריא (1679) כמנין > בסוכות תשבו שבעה ימים.] וענן ה' עליהם יומם", שהשכינה הקדושה חופפת על ישראל, וזוכים ל"סכותה לראשי ביום נשק", ועיין ירושלמי יבמות ע"ח, וכמו שתמיד היה דורש בפתיחה לירחי כלה מרן בעל "אבי עזרי" את הפסוק הזה, על סכנת האטום, ובזכות התאחדות עם ישראל בלימוד הזוהר הקדוש, ניצל ממלחמת גוג ומגוג, ועוד, כמו שהתורה צוותה עלינו בסוכות תשבו שבעת ימים, כך חייבים ללמוד את הזוהר הקדוש כל השבוע בלי הפסקה.

למוד הזוהר הקדוש צילא דמהימנותא פסכה: כתוב בתהלים (פרק ק"מ ח) "ה' אֲדֹ-נִי עֲזַרְתִּי וְיִשׁוּעָתִי סִבְתָּהּ לְרֵאשֵׁי בָיִם נָשָׁק". ובירושלמי (יבמות דף עח) אָמְרוּ: דְּבַר אַחַר "בָּיִם נָשָׁק" זֶה נִשְׁקוּ שֶׁל גֹּג. וְכִתְבוּ הַמְקַבְּלִים דֵּהֶסְכֵךְ שֶׁל הַסֵּכָה בְּבַחֲיִנַת בִּינָה, הַנְּקֵרָאֵת אִם הַחֹפֶפֶת עַל הַנְּגִינִים בְּצִלָּא דְמֵהִימְנוּתָא, וְכַמוֹ כֵּן הַזוהר הַקְדוּשׁ שְׁלִמְוֵדוֹ בְּבַחֲיִנַת בִּינָה, נִחְשָׁב לְסֵכֵךְ וְצִלָּא דְמֵהִימְנוּתָא, וְיִסְבֵּף וְיִמְגֵן בָּיִם נָשָׁק שְׁמִצִּיל מִמּוֹלְחָמַת גֹּג וּמְגֹג. (בְּדִי עֲרֵבוּת).

פְּעָמִים, שְׂאֵם חוֹזֵרָת עַל גּוֹזְלֵיהָ תוֹף אֶהְבֵּת בְּנִיָּה, שְׁלַח אֶפְלוֹ כַּמָּה פְּעָמִים, עַד שֶׁהוֹלֵף לוֹ וְסוֹתֵר אֶת הַקֵּץ שְׁלֵה, וַיִּטַּל הַבְּנִים הַנִּסְתָּרִים בַּקֵּץ, לְהַטִּילֵם לַגַּג, הָרִי הַרְחֵמֶן אִין נִמְצָא אֶלָּא כִּף. וְהֶאֱרַכְתָּ יָמִים - שְׂיֵאֲרִיךְ רִגּוֹ מִן שְׁשַׁת יָמִים, שְׁנַקְרָאוּ בָּנִים. ה' ה' אֵל רַחוּם וְחַנוּן וְחַנוּן אֲרֵךְ אַפַּיִם וְגו'.

אָמַר רַבִּי חֲזַקְיָה אָמַר רַבִּי יוֹסִי בֶּן קִיסְמָא, בְּדַבְרֵי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲלֵמָא, בְּרָא לֵיהּ בְּתֻלַת קִיטְרִין, וְאִינוּן חֲכָמָה וְתַבּוּנָה וְדַעַת. דְּכַתִּיב, (משלי ג יט) ה' בְּחֲכָמָה יָסַד אֶרֶץ פּוֹנֵן שָׁמַיִם בְּתַבּוּנָה בְּדַעַתוֹ תְּהוֹמּוֹת נִבְקָעוּ.

וְכִלְהוּ קִיטְרִין בְּבַר נֶשׁ. וְקִיטְרָא דְתַבּוּנָה דְפָקַע מִינֵיהּ, אֶתְפִּשֵׁט בְּשָׂר בְּרִיין וּבְכוּלָּהוּ אֵית סוּכְלָתְנוּ לְפּוּם אוֹרְחֵיהּ.

הָאִי עוֹפָא כַּד פָּרַח מִגּוֹזְלֵיהּ, וְאֶשְׁתַּלַּח מֵעַל בְּנֵהָ, מְצַפְצָפָא וְאֶזְלָא, וְלֹא יָדְעָה לְאֵן אֶתֵר אֶזְלָא, מְנַדְדָא לְמִיבַד גְּרָמָה. קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְכַתִּיב בֵּיהּ (תהלים קמה ט) וְרַחֲמָיו עַל כָּל מַעֲשָׂיו, אֶפִּילוּ עַל יְתוֹשָׁא זְעִירָא בְּעֵלְמָא, רַחֲמִין דִּילֵיהּ עַל כָּלָּא. הַהוּא דְמִמְנָא עַל עוֹפָא, אֵיתַעַר לְגַבֵּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא.

וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֶתַעַר עַל בְּנוֹי, כְּדִין קָלָא נִפְקָא קָמֵיהּ, וְאֶמְרָה, (משלי כז ח) כְּצִפּוֹר נוֹדְדַת מִן קִנְיָה בֵּן אִישׁ נוֹדְדַת מִמְּקוֹמוֹ. כְּדִין אִיהוּ אֶתַעַר רַחֲמֵי, עַל כָּל אִינוּן דְּאֶזְלֵי מְנַדְדֵי מֵאֶתֵר לְאֶתֵר, וּמַדּוּף לְדוּף אֶחָרָא. תְּבִירֵי לְבָא, תְּבִירֵי חֵילָא. וְאֵיתַעַר רַחֲמֵי עַל כָּל עֲלָמִין, וְחָס עֲלֵיהּ, וְשָׂבִיק חוּבֵי דְמְנַדְדֵן מֵאֶתְרֵיהּ, וְחָס עֲלֵיהּ וְעַל כָּל עֲלָמָא.

וְעַל דָּא אָמַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אֲשֶׁרֵי צִפּוֹרָא לְבַר, וְהִיא אֵיתַעַרְתָּ רַחֲמִין עַל כָּל עֲלָמָא, מֵאֵן גָּרִים לְמִיחָס עַל עֲלָמָא וְלֵאֵיתַעַר רַחֲמִין

אָמַר רַבִּי חֲזַקְיָה אָמַר רַבִּי יוֹסִי בֶּן קִיסְמָא, אָמַר רַבִּי שְׁמוּאֵל, כַּד בְּרָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲלֵמָא, בְּרָא לֵיהּ בְּתֻלַת קִיטְרִין, וְאִינוּן חֲכָמָה וְתַבּוּנָה וְדַעַת. דְּכַתִּיב, (משלי ג יט) ה' בְּחֲכָמָה יָסַד אֶרֶץ פּוֹנֵן שָׁמַיִם בְּתַבּוּנָה בְּדַעַתוֹ תְּהוֹמּוֹת נִבְקָעוּ.

וְכִלְהוּ קִיטְרִין בְּבַר נֶשׁ. וְקִיטְרָא דְתַבּוּנָה דְפָקַע מִינֵיהּ, אֶתְפִּשֵׁט בְּשָׂר בְּרִיין וּבְכוּלָּהוּ אֵית סוּכְלָתְנוּ לְפּוּם אוֹרְחֵיהּ.

הָאִי עוֹפָא כַּד פָּרַח מִגּוֹזְלֵיהּ, וְאֶשְׁתַּלַּח מֵעַל בְּנֵהָ, מְצַפְצָפָא וְאֶזְלָא, וְלֹא יָדְעָה לְאֵן אֶתֵר אֶזְלָא, מְנַדְדָא לְמִיבַד גְּרָמָה. קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְכַתִּיב בֵּיהּ (תהלים קמה ט) וְרַחֲמָיו עַל כָּל מַעֲשָׂיו, אֶפִּילוּ עַל יְתוֹשָׁא זְעִירָא בְּעֵלְמָא, רַחֲמִין דִּילֵיהּ עַל כָּלָּא. הַהוּא דְמִמְנָא עַל עוֹפָא, אֵיתַעַר לְגַבֵּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא.

וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֶתַעַר עַל בְּנוֹי, כְּדִין קָלָא נִפְקָא קָמֵיהּ, וְאֶמְרָה, (משלי כז ח) כְּצִפּוֹר נוֹדְדַת מִן קִנְיָה בֵּן אִישׁ נוֹדְדַת מִמְּקוֹמוֹ. כְּדִין אִיהוּ אֶתַעַר רַחֲמֵי, עַל כָּל אִינוּן דְּאֶזְלֵי מְנַדְדֵי מֵאֶתֵר לְאֶתֵר, וּמַדּוּף לְדוּף אֶחָרָא. תְּבִירֵי לְבָא, תְּבִירֵי חֵילָא. וְאֵיתַעַר רַחֲמֵי עַל כָּל עֲלָמִין, וְחָס עֲלֵיהּ, וְשָׂבִיק חוּבֵי דְמְנַדְדֵן מֵאֶתְרֵיהּ, וְחָס עֲלֵיהּ וְעַל כָּל עֲלָמָא.

וְעַל דָּא אָמַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אֲשֶׁרֵי צִפּוֹרָא לְבַר, וְהִיא אֵיתַעַרְתָּ רַחֲמִין עַל כָּל עֲלָמָא, מֵאֵן גָּרִים לְמִיחָס עַל עֲלָמָא וְלֵאֵיתַעַר רַחֲמִין

מי גרם לחוס על העולם ולעורר עליהם רחמים? אותו האדם ששולח אותה הצפור לצערה בשני גונים, כך מתעורר הקדוש ברוך הוא ומתמלא רחמים על כל אותם בעלי הצער, ועל כל אותם שנודדים ממקומם. ומשום כך, שכרו של האדם הזה, מה פתוב בו? (דברים כב) למען ייטב לך והארכת ימים.

קם רבי בון על רגליו, ושםח ואמר: ברוך הרחמן ששמעתי את הקול הזה, ואלמלא לא באתי לעולם אלא לשמע את זה - די לי!

חזר אותו הקול כמו מקדם, פתח ואמר, (תהלים קד) מה רבו מעשיך ה' כלם בחכמה עשית וגו'. כל העולם לא באים אלא בחכמה, והאדם התמלא בכל. שאר הבריות, בציוור (בתוספת) של חכמה שגשגארה באדם.

ואף על גב שכל הבריות כך, לא היתה בריה קלה לרדף אחר מעשה האדם כמו העוף. אדם בונה בנן לדיוורו, והעוף בונה בנן לדיוורו. אדם מביא מזון לבנו, העוף מביא מזון לבניו. אדם מרפא את המחלות בעשב, והעוף מרפא את המחלות בעשב. אדם אמן ועושה אניות בים, והעוף נוטל גוזליו ומתקינם על חוף הים.

אדם משבח ומרום את המלך העליון, והעוף מצפצף ומשבח את רבונו, שהוא האלוה העליון. ומשום כך, למען ייטב לך. לא כתוב איטיב לך, אלא ייטב לך. אותו השלוח של הצפור שמשלח, שמעורר על העולם להיטיב לך.

רבי בון קם והלך אליו, ומצא שהוא רבי יצאי הנקן, מן לבי, כך ינחם הקדוש ברוך הוא

עליהו. ההוא בר נש דשלה ההוא ציפור לצערה בתרין גוונין, הכי אתער קודשא בריך הוא, ואתמלי רחמין על כל אינון מארי דצערא, ועל כל אינון דמנדדי מדוכתייהו. ובגין כך, אגריה דהאי בר נש, מה פתיב ביה. למען ייטב לך והארכת ימים.

קם רבי בון על רגלוהי, וחדוי, ואמר, בריך רחמנא דשמענא להאי קלא, ואלמלא לא אתינא לעלמא אלא למשמע דא, די.

אחדר ההוא קלא כמלקדמין, פתח ואמר, (תהלים קד כד) מה רבו מעשיך ה' כלם בחכמה עשית וגו'. כל עלמא לא איתון אלא בחכמה. ובר נש אתמלי בכולא. שאר בריין, בטופסא (נ"א בתוספתא) דחכמתא, דאשתאר בבר נש.

ואף על גב דכולהו בריין הכי, לא הוה בריה קליל למירדף בתר עובדא דבר נש, פעופא. בר נש בני בניין לדיווריה, עופא בני בניין לדיווריה. בר נש אתיא מזוני לבריה, עופא אתיא מזוני לבניה. בר נש אסי למרעין בעשבא, עופא בעשבא מסי למרעין. בר נש אומנא ועביד ארבין בימא, עופא נטל גוזליה ואתקין ליה על ביה ימא.

בר נש משבח ומרום למלכא עילאה, עופא מצפצפא ומשבחא למריה, דהוא אלהא עילאה. ובגין כך, למען ייטב לך, אטיב לך לא כתיב, אלא ייטב לך. ההוא שלוחא דציפורא דמשלח, דאתער על עלמא לאוטיב לך.

רבי בון קם ואזיל גביה, ואשבח דהוא רבי יצאי סבא, מן חברייה. עאל גבוי, ונשיק ליה ברישא. אמר, כמה דמנחמת לבאי, כך החברים. נכנס אצלו ונשקו בראש. אמר, כמו שנחמת את

ינחם קודשא בריך הוא לך. יתיבו בחדא. פתח ההוא סבא ואמר, ויהי בימי שפט השפטים ויהי רעב בארץ. בזמן שהקדוש ברוך הוא דן את העולם, למי הוא דן תחלה. לאותם שהם דנין את העולם, הם דנין את העולם, מי דן אותם. הקדוש ברוך הוא. מפני קלקול הדין, רעב בא לעולם.

בכר זמן אינו בא, אלא בעון ראשי העם. פי הא דאמר רבי יודאי, מאי דכתיב, (משלי יג כג) רב אכל ניר ראשים ויש נספה בלא משפט. פשיש סיפוק אוכל בעולם, ניר ראשים, הם זורעים ואוכלים לשובע. וכשאין אוכל בעולם, יש נספה בלא משפט, יש מי שעומד בשלוה, ונספה מן העולם. על איזה עון. על עון שמקלקלים את הדין ואת המשפט, ומעוותין אותו.

ואי תימא, אם הגדולים חוטאים בלא משפט, שלא עשו משפט בעולם, הקדוש ברוך הוא בא להרוג הענניים בשבילם. אלא, הענניים הם פליו של הקדוש ברוך הוא, והם קרובים אליו, וכשהרעב בא לעולם, הם צועקים אליו, והקדוש ברוך הוא שומע להם, ומענין על העולם, ודן לאותן שגרמו צער זה על הענניים, ונספים מן העולם קודם זמנם. פדכתיב, (שמות כב 1) אם צעק יצעק אלי וגו' ושמעתי פי חנון אני. ואומר, וחרה אפי והרגתי אתכם בחרב וגו'.

בנדאי, באותו זמן, יש נספה ומסתלק מן העולם, קודם זמנו, בלא משפט, על שלא הוציאו המשפט לאורה, ועל שענותו וקילקלו המשפט. דאמר רבי יוסי, כל היין שאינו מחמיר את הדין, אין מחמירין דינו מלמעלה, ומסתלק מן העולם קודם זמנו.

אותך. ישבו יחד. פתח אותו הנקן ואמר, (רותא) ויהי בימי שפט השפטים ויהי רעב בארץ. בזמן שהקדוש ברוך הוא דן את העולם, את מי הוא דן תחלה? את אותם שהם דנים את העולם. הם דנים את העולם, מי דן אותם? הקדוש ברוך הוא. מפני קלקול הדין רעב בא לעולם.

בכר זמן אינו בא, אלא בעון ראשי העם. כמו זה שאמר רבי יודאי, מה שכתוב (משלי יג) רב אכל ניר ראשים ויש נספה בלא משפט - פשיש סיפוק אוכל בעולם, ניר ראשים, הם זורעים ואוכלים לשבע. וכשאין אוכל בעולם, יש נספה בלא משפט, יש מי שעומד בשלוה, ונספה מן העולם. על איזה עון? על עון שמקלקלים את הדין ואת המשפט ומעוותים אותו.

ואם תאמר, אם הגדולים חוטאים בלא משפט, שלא עשו משפט בעולם, הקדוש ברוך הוא בא להרג הענניים בשבילם? אלא הענניים הם פליו של הקדוש ברוך הוא, והם קרובים אליו. וכשהרעב בא לעולם, הם צועקים אליו, והקדוש ברוך הוא שומע להם, ומענין על העולם, ודן את אותם שגרמו הצער הזה על הענניים, ונספים מן העולם קדם זמנם, שכתוב (שמות כב) אם צעק יצעק אלי וגו' ושמעתי פי חנון אני. ואומר, (שם) וחרה אפי והרגתי אתכם בחרב וגו'.

בנדאי באותו זמן, יש נספה ומסתלק מן העולם קדם זמנו, בלא משפט - על שלא הוציאו המשפט לאורה, ועל שענותו וקילקלו המשפט. שאמר רבי יוסי, כל היין שאינו מחמיר את הדין, אין מחמירין דינו

מלמעלה, ומסתלק מן העולם קדם זמנו. זהו שכתוב (משלי י) יש נספה בלא משפט.

יש מי שדן את הדין לאמתו, ומקבל שכר עליו מאת הקדוש ברוך הוא. ויש מי שדן דין אמת לאמתו ונתפש, כגון דין שמדקדק דקדוקים לזכות לרשע. שלמדנו, בית דין מכין ועונשין שלא מן התורה, כדי לעשות סיג לתורה, או מפני שהזמן גורם, והדין מסלק עצמו מן הדין ומלהענישו, ומדקדק בענין הדין למצא פתח לזכות אותו מן הדין ממש, והוא דין אמת. אפלו כן, כשהקדוש ברוך הוא דן את העולם, אותו הדין נתפס עליו, ומסתלק מן העולם קדם זמנו. ואם לא, עליו הכתוב אומר (איוב

יח) לא נין לו ולא נכד בעמו. כשעצמו אינו נתפס - נתפס ורעו. יש מי שאינו דן את הדין לאמתו, ומקבל עליו שכר. כגון אבא, שראה אחד מחבק לאשת איש ומנשקה, הוציא אותם למלקות, והרגם. לא שהם בני הריגה, אלא לעשות סיג לתורה, שלא יאמרו, הדין הוציאם מדין תורה, שלא מחיבים הרג, אלא ועשו סיג לתורה. והדין שלא עושה סיג לתורה, אין לו סיג בעולם הזה, של נין ונכד ויהיה עצור ועזוב. ובעולם הבא מעבירים מננו אותם מעשים טובים, שהם סיג לאדם לעולם הבא. כמו זה שאמר רבי נורי, עשו סיג לתורה כדי שתאריכו ימים בעולם הזה ובעולם הבא.

וייך איש - בכל מקום שנאמר איש, צדיק גדול בדורו הוא, שיוכל לעמד על עצמו ועל אחרים. כענין זה לגנאי - איש יודע ציד איש שדה, רשע ברשעו הורג, ומקפח בני נשא ולא דחיל.

הדא הוא דכתיב, יש נספה בלא משפט. יש מי שדן את הדין לאמתו, ומקבל שכר עליו מאת הקדוש ברוך הוא. ויש מי שדן דין אמת לאמתו, ונתפש. כגון דין שמדקדק דקדוקים לזכות לרשע, דתנאי, בית דין מכין ועונשין שלא מן התורה, כדי לעשות סיג לתורה. או מפני שהזמן גורם, והדין מסלק עצמו מן הדין, ומלהענישו, ומדקדק בענין הדין, למצוא פתח לזכות אותו מן הדין ממש, והוא דין אמת, אפילו הכי כשהקדוש ברוך הוא דן את העולם, אותו הדין נתפס עליו, ומסתלק מן העולם קדם זמנו. ואם לאו, עליו הכתוב אומר, (איוב יח ט) לא נין לו ולא נכד בעמו. כשעצמו אינו נתפס, נתפס ורעו.

יש מי שאינו (דף צח ע"א) דן את הדין לאמתו, ומקבל עליו שכר. כגון אבא, שראה אחד מחבק לאשת איש, ומנשקה, אפיק לון לקולפין, וקטיל לון. לאו דבני הריגה נינהו, אלא לעשות סיג לתורה, דלא יימרון, דיינא אפיק לון מדין תורה, דלא מתחייבי קטול, אלא ועשו סיג לתורה. ודיינא דלא עביד סיג לתורה, לית ליה סיג בעלמא דין, של נין ונכד ויהיה עצור ועזוב. ובעולם הבא מעבירין מננו אותם מעשים טובים, שהם סיג לאדם לעולם הבא. פי הא דאמר רבי נורי, עשו סיג לתורה, בגין דתורכון חיים בהאי עלמא ובעלמא דאתי.

וייך איש, בכל מקום שנאמר איש, צדיק גדול הוא בדורו, שיוכל לעמוד על עצמו, ועל אחרים. כענין זה לגנאי, (בראשית כה יב) איש יודע ציד איש שדה, רשע ברשעו קטיל, ומקפח בני נשא ולא דחיל.

אֲלֵימֶלֶךְ גְּדוֹל הַדּוֹר הָיָה, וְרֵאיוֹ לְעַמּוּד עַל
עַצְמוֹ, וְעַל אַחֲרִים. פִּיּוֹן שְׂרָאָה
הָרַעַב, מִיַּד בְּרַח. לְפִיכָּךְ נִעְנַשׁ.
מִבֵּית לֶחֶם יְהוּדָה - מִמְּקוֹם
סְנֵהדְרֵי גְּדוֹלָה, מִהַנְּבִיעָה שֶׁל
הַתּוֹרָה שְׁשָׁם, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר
(שְׁמוּאֵל-ב כג) מִי יִשְׁקֵנִי מִיָּם מִבּוֹר
בֵּית לֶחֶם אֲשֶׁר בַּשָּׂעַר.

זוֹה עֵקֶר רַגְלוֹ מִנְּבִיעַת הַתּוֹרָה
שֶׁל בֵּית לֶחֶם יְהוּדָה, לְגוֹר בְּשֵׁדֵי
מוֹאָב, וּמִשׁוּם כִּךְ נִעְנַשׁוּ. וְאַתָּה
רַבִּי, גְּלִית עֲצָמְךָ בְּמִקְוֹם
שְׁנוֹבְעִים הַחֲבָרִים מְעִינֹת שֶׁל
תּוֹרָה פֶּאֶן? אָמַר, בְּרוּף הַרְחֵמֶן
שֶׁשְׁלַחְנִי לְכֹאֵן לְשִׁמְעַת אֶת דְּבָרֶיךָ.
רַבִּי בּוֹן הָיָה הוֹלֵךְ יוֹם אֶחָד
בְּדֶרֶךְ. פָּגַשׁ בּוֹ תִינוֹק אֶחָד. אָמַר
לוֹ: רַבִּי, הֲתִרְצָה שְׂאֵלְךָ עִמָּךְ
בְּדֶרֶךְ, וְאַשְׁמֵשׁ לְפָנַי בְּדֶרֶךְ הַזֶּה?
אָמַר לוֹ: לֵךְ. הֵלֵךְ אַחֲרָיו.

עַד שֶׁהָיָה הוֹלֵךְ, פָּגַשׁוּ בּוֹ רַבִּי
חֲזִיָּא וְרַבִּי אַבָּא וְרַבִּי יוֹדָא וְרַבִּי
יוֹסִי. אָמְרוּ לוֹ: אַתָּה לְבַדְּךָ, וְאֵין
מִי שִׁיטְעֵן אַחֲרֶיךָ? אָמַר לָהֶם:
תִּינוֹק אֶחָד פֶּאֶן שֶׁהוֹלֵךְ אַחֲרֵי.
אָמַר רַבִּי חֲזִיָּא: פְּדָאֵי הָיִית
שֶׁתַּתְּחִיב בְּנַפְשְׁךָ, שְׂאֵין עִמָּךְ עִם
מִי שֶׁתְּדַבֵּר בְּדַבְּרֵי תּוֹרָה. יִשְׁכּוּ
בְּשִׁדָּה תַּחַת אֵילָן אֶחָד.

פְּתַח רַבִּי חֲזִיָּא וְאָמַר, (מְשַׁלֵּי ד)
וְאַרְחַ צְדִיקִים כְּאוֹר נִגְהָ הוֹלֵךְ
וְאוֹר עַד נִכּוֹן הַיּוֹם. הַהוֹלֵךְ בְּדֶרֶךְ
צְרִיף לְהֵיוֹת עִמּוֹ מִי שִׁיְדַבֵּר
בְּדַבְּרֵי תּוֹרָה. וְכֵן דְּרַכְּנָן שֶׁל
צְדִיקִים, הוֹלֵךְ וְאוֹר, הוֹלֵךְ וְעִמּוֹ
דְּבָרֵי תּוֹרָה, שְׁפָתוֹב (שם ו) וְתוֹרָה
אוֹר. עַד נִכּוֹ"ן הַיּוֹם, עַד
שֶׁתַּשְׁתַּתֵּף עִמּוֹ הַשְּׂכִינָה וְלֹא תְזוּז
מִמֶּנּוּ. שְׁשִׁנִּינוּ, בְּכָל מְקוֹם שֶׁיֵּשׁ
דְּבָרֵי תּוֹרָה, שְׂכִינָה שָׁם, שְׁנֵאמַר
(שְׁמׁוֹת כ) בְּכָל מְקוֹם אֲשֶׁר אֶזְכִּיר
אֶת שְׁמִי וְכוּ'.

פְּתַח רַבִּי יְהוּדָה וְאָמַר, (מְשַׁלֵּי א)
רְפָאוֹת תְּהִי לְשַׁרְךָ וְגו'.

אֲלֵימֶלֶךְ גְּדוֹל הַדּוֹר הָיָה, וְרֵאיוֹ לְעַמּוּד עַל
עַצְמוֹ, וְעַל אַחֲרִים. פִּיּוֹן שְׂרָאָה
הָרַעַב, מִיַּד בְּרַח. לְפִיכָּךְ נִעְנַשׁ. מִבֵּית לֶחֶם
יְהוּדָה, מִמְּקוֹם סְנֵהדְרֵי גְּדוֹלָה, מִנְּבִיעָה
דְּאוֹרֵייתָא דְתַמְזָן. כְּמָה דְאַתָּ אָמַר, (ש"ב כג טו) מִי
יִשְׁקֵנִי מִיָּם מִבּוֹר בֵּית לֶחֶם אֲשֶׁר בַּשָּׂעַר.

וְדָא עֵקֶר רַגְלוֹ מִנְּבִיעָה דְּאוֹרֵייתָא דְבֵית לֶחֶם
יְהוּדָה, לְגוֹר בְּשֵׁדֵי מוֹאָב, וּבְגִינָן כִּךְ
אַתְעַנְשׁוּ. וְאַנְתָּ רַבִּי, גְּלִית גְּרַמְךָ בְּאַתְרֵי דְנִבְעִין
חֲבָרִיָּא מִבּוּעֵי דְאוֹרֵייתָא הַכָּא. אָמַר, בְּרִיךְ
רַחֲמָנָא דְשִׁדְרַנִּי הַכָּא, לְמִשְׁמַע מִיְלִךְ.

רַבִּי בּוֹן, הָוּה אֲזִיל יוֹמָא חַד בְּאוֹרְחָא, פָּגַע
בֵּיה חַד יְנוּקָא. אָמַר לֵיה, רַבִּי, תִּפְבְּעֵי
דְאֵיהֶךָ עִמָּךְ בְּאוֹרְחָךְ, וְאַשְׁמֵשׁ קַמָּךְ בְּהַאי
אוֹרְחָא. אָמַר לֵיה, זִיל. אֲזַל אַבְתְּרִיהָ.

עַד דְהָוּה אֲזִיל, פָּגַעוּ בֵּיה, ר' חֲזִיָּא וְרַבִּי אַבָּא
וְרַבִּי יוֹדָא וְר' יוֹסִי, אָמְרוּ לֵיה, אַתָּ
בְּלַחֲדָךְ, וְלִית מֵאֵן דְטְעִין בְּתַרְךָ. אָמַר לוֹן,
חַד יְנוּקָא הַכָּא דְאֲזִיל אַבְתְּרָאֵי. אָמַר רַבִּי חֲזִיָּא,
פְּדָאֵי הָוּיִת לְחוּב בְּעֲצָמְךָ, דְלִית עִמָּךְ עִם מֵאֵן
דְתַשְׁתַּעֵי בְּמִילֵי דְאוֹרֵייתָא. יְתַבּוּ בְּחַקְלָא תַּחֲתוֹת
אֵילָן חַד.

פְּתַח ר' חֲזִיָּא וְאָמַר, (מְשַׁלֵּי ד יח) וְאַרְחַ צְדִיקִים
כְּאוֹר נִגְהָ הוֹלֵךְ וְאוֹר עַד נִכּוֹן הַיּוֹם.
הַהוֹלֵךְ בְּדֶרֶךְ צְרִיף לְהֵיוֹת עִמּוֹ, מִי שִׁיְדַבֵּר
עִמּוֹ בְּדַבְּרֵי תּוֹרָה. וְכִךְ דְרַכְּנָן שֶׁל צְדִיקִים,
הוֹלֵךְ וְאוֹר, הוֹלֵךְ, וְעִמּוֹ דְבָרֵי תּוֹרָה. דְכַתִּיב,
(שם ו כג) וְתוֹרָה אוֹר. עַד נִכּוֹ"ן הַיּוֹם, עַד
שֶׁתַּשְׁתַּתֵּף עִמּוֹ הַשְּׂכִינָה, וְלֹא תְזוּז מִמֶּנּוּ.
דְתַנִּינוּן, בְּכָל מְקוֹם שֶׁיֵּשׁ דְבָרֵי תּוֹרָה, שְׂכִינָה
שָׁם. שְׁנֵאמַר, (שם כ כד) בְּכָל מְקוֹם אֲשֶׁר אֶזְכִּיר
אֶת שְׁמִי וְכוּ'.

פְּתַח רַבִּי יְהוּדָה וְאָמַר, (מְשַׁלֵּי ג ח) רְפָאוֹת תְּהִי

היא רפואה לאדם, לגוף ולעצמות, בעולם הזה ובעולם הבא. שאמר רבי נחמיה אמר רבי נהוראי, הרפואה לאדם בעולם הזה בכל יום - מי שקורא קריאת שמע על תקוניה.

ואמר רבי נהוראי, בקריאת שמע יש מאתים ארבעים ושמונה תבות, כמנין מאתים ארבעים ושמונה איברים של אדם. והקורא קריאת שמע כתקונה, כל איבר ואיבר נוטל תבה אחת לעצמו, ומתרפא בו. וזה רפואת תהי לשרף ושיקוי לעצמותיך.

ביתנים הגיע אותו התינוק עיף מהדרף, וישב לפניו. שמע את הדברים הללו, קם על רגליו ואמר: והלא בקריאת שמע אין שם אלא מאתים ארבעים וחמש תבות? אמר לו רבי חייא: שב בני. ישב. אמר: השמעת בני בזה דבר?

אמר לו: כן שמעתי מאבא, שבקריאת שמע יש מאתים ארבעים ושמונה תבות חסר שלש למנין איבריו של אדם. מה תקנתו? תקנו שהשליח צבור חוזר על שלש התבות הללו, ומקו? ה' אלהים אמת. כדי להשלים מאתים ארבעים ושמונה תבות על הקהל, וכדי שלא יפסיק לאמת, לא פחות משלש, ולא יותר משלש.

ביתנים בא רבי יודא בנו של רבי פנחס, וישב אצלם, ואמר להם: במה עסקתם? אמרו לו: בדברי קריאת שמע, וכך אמר התינוק הזה. אמר: ודאי שכך הוא, וכך אמר רבי יוחנן בן נורי אמר רבי יוסי בן הורמסקית משמו של רבי עקיבא, חסידים הראשונים תקנו קריאת שמע כנגד עשרת הדברות, וכנגד מנין איבריו של אדם. והרי חסרו מהן שלש?

לשרף וגו'. התורה היא רפואה לאדם, לגוף ולעצמות, בעולם הזה ובעולם הבא. דאמר רבי נחמיה אמר רבי נהוראי, אסוותא לבר נש בהאי עלמא בכל יומא, מאן דקרי קריאת שמע על תקוניה.

ואמר רבי נהוראי, בקריאת שמע יש מאתים ושמונה ארבעים תיבות, כמנין מאתים ושמונה ארבעים אברים של אדם. והקורא קריאת שמע כתיקונה, כל איבר ואיבר נוטל תבה אחת לעצמו, ומתרפא בו. ודא איהו רפואת תהי לשרף ושיקוי לעצמותיך.

אדהכי, מטא ההוא ינוקא, לאי מאורחא, וייתיב קמיהו. שמע אלין מלין, קם על רגלוהי ואמר, והלא בקריאת שמע אין שם אלא מאתים ארבעים וחמשה תיבות. אמר ליה רבי חייא, תיב בני, יתיב, אמר, בני שמעת בהאי מידי.

אמר ליה, כן שמעתי מאבא, דבקריאת שמע יש מאתים ושמונה ארבעים תיבות חסר תלת, למנין איבריו של אדם. מאי תקנתיה. תקינו, דשליח ציבור חוזר שלשה תיבות אלו. ומאי נינהו. ה' אלהיכם אמת. כדי להשלים מאתים ושמונה ארבעים תיבות על הקהל. וכדי שלא יפסיק לאמת, לא פחות משלשה, ולא יותר משלשה.

אדהכי אתי רבי יודא בריה דר' פנחס, וייתיב לגבייהו, ואמר להו, במאי עסקיתו. אמרו ליה, במילי דקריאת שמע, והכי אמר האי ינוקא. אמר, ודאי הכי הוא, והכי אמר ר' יוחנן בן נורי אמר רבי יוסי בן הורמסקית, משמיה דר' עקיבא, חסידים הראשונים תקנו קריאת שמע כנגד עשרת הדברות. וכנגד מנין איבריו של אדם. והא חסרו מהם שלשה?

לְאַחַר קְרִיאַת הַזוֹהַר (יאמר התפלה זו בכניסת הלב)

יְהִי רְצוֹן מִלְפָּנֶיךָ ה' אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵי שְׂיִתְקַלְמוּ בְּנוֹ עֵתָה מִקְרָא שְׁפָתוֹב "וְאִשִּׁים דְּבָרֵי בְּפִיךָ וּבְצֶל יְדֵי כְּסִיתִיךָ לְנִמְעַ שְׁמַיִם וְלִיסַד אֲרִיז", לְהַעֲלוֹת לְרוּמֵם וְלִתְקַן הַרְיוֹסוֹת וְחֲרָבוֹת הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה לְקִשּׁוּט וּפְרִיפְרִיא עֲלָהּ וּלְאַרְמוֹן שֶׁעַל מְכוּנוֹ יֵשֵׁב לְהַחְזִיר עֲטָרָה לְיוֹשְׁנֵיהָ וּמִיָּם בְּנוֹ מִהֲרָה מִקְרָא שְׁפָתוֹב "וְהִיא אֹדֶר הַלְּבָנָה כְּאֹדֶר הַחֲמָה וְאֹדֶר הַחֲמָה יְהִיהָ שְׁבַעֲתִים כְּאֹדֶר שְׁבַעֲתֵי הַיָּמִים". וְזִכּוֹת הַרְשָׁבִי הַקְּדוֹשׁ וּבְנוֹ רַבִּי אֶלְעָזָר, וְיוֹתָם בֶּן אֶזְרִיָּהוּ, יַעֲמוּד לְנוֹ לְתַקַּן הָעוֹלָם מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא עַד סוֹפוֹ כְּרָצוֹנוֹ וּכְרָצוֹן יִרְאוּ. וּבְזִכּוֹת הַיּוֹתָנוּ עֲסוּקִים בְּחֻכְמָה הַיָּאֵת, עַל יְדֵהּ תִּתְקַרֵּב הַגְּאוּלָּה, וְיִשְׁוֹעַתָּה מִהֲרָה תִּצְמִיחַ, לְעֵלּוֹי שְׁכִינַת עֲוֹנוֹ בְּמִהֲרָה בְּיָמֵינוּ. וְיִקְוִים בְּנוֹ מִקְרָא שְׁפָתוֹב "וְיֵאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אֹדֶר", וְיִזְרַח עֲלֵינוּ אֹדֶר ה', בְּיּוֹם הַהוּא יְהִיהָ ה' אֶחָד וְשִׁמּוֹ אֶחָד, אֲמֹן נֶצַח סֵלָה וְעַד. (נֶפֶשׁ הַתְּפִלָּה מִתּוֹךְ לְשׁוֹנוֹ הַקְּדוֹשׁ שֶׁל רַבִּי חַיִּים וְיִטְאַל זִיע"א)

מִזְדָּה אֲנִי לְפָנֶיךָ הַשֵּׁם אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵי שְׂיִתְנִי לְלָמוּד וְלַהֲגוּת בְּסִפֵּר הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה וְיִהְרָה עֲלֵיךָ, וְזִכּוֹת הַתְּנָאִים הַקְּדוֹשִׁים שֶׁלְּמִדְנוּ תוֹרָתָם יַעֲמוּד לְנוֹ וְלִזְרַעֲנוּ וְנִזְכָּה לְהַבְטַחַת הַנְּבִיא (יִשְׁעִיה נט, כ-כא) וּבֵא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל וְלִשְׁבִי פִּשְׁעֵ בַּעֲקֵב נָאִם ה'. וְאֲנִי זֹאת בְּרִיתִי אִתְּם אֲמֹר יְהוָה רִחֲמֵי אֲשֶׁר עָלֶיךָ וּדְבָרֵי אֲשֶׁר שְׁמַתִּי בְּפִיךָ לֹא יִמְשׁוּ מִפִּיךָ וּמִפִּי זָרַע זָרַע אֲמֹר ה' מַעֲשֶׂה וְעַד עוֹלָם. וְיִתְקַיֵּים בְּנוֹ הַנְּבִאָה (יִשְׁעִיה נא, טו) וְאִשִּׁים דְּבָרֵי בְּפִיךָ וּבְצֶל יְדֵי כְּסִיתִיךָ לְנִמְעַ שְׁמַיִם וְלִיסַד אֲרִיז וְלֵאמֹר לְצִיּוֹן עֲמִי אֲתָה. וּבְרַפְתַּ מִשָּׁה רִעִיא מְהִימָנָא תִּתְגַּלֶּה בְּמִהֲרָה דִּידוֹ, ה' בְּדַר יִנְחֵנוּ וְאִין עֲמֵנו אֵל נִכְר, יִרְאוּ עֵינֵינוּ וְיִשְׁמַח לְבָנוּ וְתִגַּל בְּפִשְׁנוּ בִּישְׁוֹעַתְךָ בְּאֲמוֹת בְּאֲמֹר לְצִיּוֹן מִלְּךָ אֱלֹהֵיךָ, בְּרוּךְ ה' לְעוֹלָם אֲמֹן וְאֲמֹן. (סו ד)

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מִלְּךָ רַחֲמָנוּ רַחֵם עֲלֵינוּ טוֹב וּמְטִיב הַדְּרָשׁ לְנוּ. שׁוּבָה אֲלֵינוּ [עֲלֵינוּ] בְּהַמּוֹן רַחֲמֶיךָ בְּגִלְלֵי אֲבוֹת שְׁעִשׂוּ רְצוֹנָךָ. בְּנָה בֵּיתְךָ כְּבַתְחִלָּה וְכוֹנֵן מִקְדָּשְׁךָ עַל מְכוּנוֹ. וְהִרְאֵנוּ בְּבִנְיָנוּ וְשִׁמְחָנוּ בְּתַקּוּנוֹ. וְהִשָּׁב שְׁכִינַתְךָ לְתוֹכוֹ, וְהִשָּׁב כְּהַנִּים לְעַבְדוֹתָם וְלוֹוִיִּם לְדוֹכְנָם לְשִׁירָם וְלִזְמָרָם. וְהִשָּׁב יִשְׂרָאֵל לְנוֹיָהֶם. וּמִלְּאָה הָאֲרִיז דַּעַה אֵת ה' לִירְאָה וְלֵאחֲבָה אֵת שְׁמֶךָ הַגְּדוֹל הַגְּבוּר וְהַנּוֹרָא אֲמֹן בֶּן יְהִי רְצוֹן. (ס"ת)

הַקְּדִישׁ לְעֵלּוֹי הַנְּשִׁמָּה: הַקְּדִישׁ הוּא שְׂבַח גְּדוֹל לְבוּרָא עוֹלָם עַל כֵּן יֵשׁ בְּזֶה עֲלֵי נְשִׁמָּה גְּדוֹל לְנִפְטָר בְּמִיחָד בְּזֶה שְׁגוּרָם לְצַבוּר לְעֵנוֹת אֲמֹן, שְׁהוּא עֲלֵי נְשִׁמָּה גְּדוֹל עַד מְאֹד וְנַחַת רִיחַ לְנְשִׁמָּה. מִלְּכַד מַה שְׁמַצִּיל אֵת הַנְּפִטָר מִדִּינָהּ שֶׁל גִּיהֵנָם. מַעֲלָה אוֹתוֹ בְּדַרְוֹת נּוֹסְפוֹת בְּגַן עֵדֶן כִּי הַחַיִּים שְׁתַּב לִזְמֵר כְּכֵל לֵיל שְׁבַת קְדִישׁ אֲפִילוֹ אַחַר מֵאָה שָׁנָה שְׁעוּלָה מַעֲלָה מַעֲלָה, וְעִי"ע פְּלָא יוֹעֵץ. מַעֲלַת לִימוּד הַזוֹהַר לְעֵלּוֹי הַנְּשִׁמָּה: כְּתַבוּ הַמְּקַבְּלִים: לִימוּד הַקְּבִלָּה וְהַזְהַר (תוֹרַת הַרְשָׁבִי) יֵשׁ בּוֹ תוֹעֲלַת לְנְשִׁמָּה יוֹתֵר מִשְׁאָר לִימוּדִים. כִּי לְכֵן נִקְרָא זוֹהַר שְׁהוּא מְזוּהָר הַנְּשִׁמָּה... וּבְיוֹם שְׁבַת קוֹדֵשׁ שְׁשִׁעָה אַחַת לִימוּד הַזוֹהַר"ק שְׁוֹהָ אֶלְךָ שָׁנָה, וּבְשִׁמְחָה מְלִיּוֹן שָׁנָה עֲלֵי הַשְּׁתַּדֵּל יוֹתֵר בְּלִימוּד הַזוֹהַר"ק כִּי הוּא מְבַחֲנֵת הַיּוֹם, קְדוֹשׁ הוּא לֵאלֹהֵינוּ... וּמָה גְּדוּלָּה מַעֲלַת לִימוּד הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ בְּגִבְהֵי מְרוֹמִים וּבְמִיחָד בְּיוֹם הַקְּדוֹשׁ יוֹם הַשְּׁבַת שְׁאִין עֲרָף לְהַשְׁתַּדֵּל, וּבְדוּאֵי לִימוּדוֹ עֲדַד עֲלֵי נְשִׁמָּה אֲבִיו אוֹ אֲמוֹ ע"ה, אִין קוֹץ לְמַעֲלָתוֹ וְאִין קוֹץ לְעֵלּוֹי נְשִׁמָּה אֲבִיו אוֹ אֲמוֹ ע"ה, וּמַעֲטָרִים לְנְשִׁמָּה בְּעֲטָרָה וּלְבוּשׁ מִיחָד בְּזִכּוֹת לִימוּדוֹ. וְכֵן לְחִמּוֹת ע"ה וְחִמּוֹת ע"ה (עֲשֵׂה כַּב הַיִּשָּׁר) וְהִנֵּה שִׁכְרוּ אֲתוֹ, כְּפוּל וּמְכַפֵּל שְׁבַעֲתִים. בְּכַחֲנֵת מְכַבֵּד בְּמוֹתוֹ וְכו', (עֲשֵׂה פְּלָא יוֹעֵץ עֲרָף כְּפוּד אֵב וְאֵם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יְתַגְדַּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (מא) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מִשִּׁיחָהּ. (מא) בְּחַיִּיכוֹן וּבַיּוֹמִיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן: (מא) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם
וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוֹדֶשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (מא) לְעֵלְא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאָמְרוּ אָמֵן: (מא) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמוּדֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמוּדֵי תַלְמוּדֵיהוֹן דְעַסְקִין בְּאוֹרֵיתָא קוֹדֶשְׁתָּא. דִּי
בְּאַתְרָא הָדִין וְדִי כְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלֵהוֹן וּלְכוּן חֲנָא וְחֲסָדָא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאִרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאָמְרוּ אָמֵן: (מא) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבַע וַיְשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָה וְסִלְיָהּ וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (מא) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (מא)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמַצּוֹתָיו חֲפִיז מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּס וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁוֹ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פכ"ט). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטָר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאִרֵיהּ שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּס וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבְסִתְרָא אֱהָלוּ לַחֲזוֹת בְּנוּעָם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיַּצְרוֹר
בְּצִרוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נְחֻלָּתוֹ. וַיְלֻדָה אֱלִיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חֵיל מִי וּמִצָּא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכָרָה: שְׁקָר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעְרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּס וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁוֹ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פכ"ט). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנָהּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטָר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּס וַיְחַמּוּל עֲלֵיהָ. וַיְלֻדָה אֱלֵיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

קדיש דרבנן - נסח ספרד (חסיד)

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיוכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרוםם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעש"ת ולעלא מקל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבתתא ונחמתא. דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידהון ועל כל תלמידי תלמידהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחיי אריכי ומוזני ריחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומו הוא ברחמי ועשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אגא ה' מלא רחמים אשר בריך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיה הקדושים והטהורים להוליכו ולהשיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה וכונה בחזרה ובשמה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים בכבוד וינגו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לדשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרורה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אגא ה' מלא רחמים אשר בריך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיה הקדושים והטהורים להוליכה ולהשיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה וכונה בחזרה ובשמה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים בכבוד וינגו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לדשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרורה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

סֵפֶר
הַזֹּהָר
הַיּוֹמִי

חֶלְקוֹ

לימוד
זוהר
היומי

אֲדָר

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

6

חברה מזכי
הרבים העולמי

סֵפֶר
הַזֹּהָר
הַיּוֹמִי

חֶלְקָה

לימוד
זוהר
היומי

שְׁבַט

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

5

חברה מזכי
הרבים העולמי

סֵפֶר
הַזֹּהָר
הַיּוֹמִי

חֶלְקֵד

לימוד
זוהר
היומי

טֵבֶת

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

4

חברה מזכי
הרבים העולמי

סֵפֶר
הַזֹּהָר
הַיּוֹמִי

חֶלְקָג

לימוד
זוהר
היומי

כֶּסֶלּוֹ

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

3

חברה מזכי
הרבים העולמי

סֵפֶר
הַזֹּהָר
הַיּוֹמִי

חֶלְקֵב

לימוד
זוהר
היומי

הַשָּׁן

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

2

חברה מזכי
הרבים העולמי

סֵפֶר
אוֹר
הַזֹּהָר
הַחֲדָשׁ

בוֹהַר

דא
יפקון
מן
גלותא
ברחמי

בויבאר
גודל
החיוב
ללמוד
וללמד
הזוהר
הקדוש
שחיבר
התנא
האילוקי
רבי
שמעון
בר יוחאי
זיע"א

מעלתה
טהרתה
קדושתה
סגולתה

חברה מזכי
הרבים העולמי